Ceturtdiena, 2020. gada 17. decembris

P9_TA(2020)0377

ES ūdens apsaimniekošanas jomas tiesību aktu īstenošana

Eiropas Parlamenta 2020. gada 17. decembra rezolūcija par ES tiesību aktu īstenošanu ūdens apsaimniekošanas jomā (2020/2613(RSP))

(2021/C 445/16)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 191. pantu,

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā ([1]) (Ūdens pamatdirektīva —*WFD*),

— ņemot vērā Padomes Direktīvu 91/271/EEK (1991. gada 21. maijs) par komunālo notekūdeņu attīrīšanu ([2]) (Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīva — *UWWTD*),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/118/EK (2006. gada 12. decembris) par gruntsūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu un pasliktināšanos ([3]) (Gruntsūdeņu direktīva),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/60/EK (2007. gada 23. oktobris) par plūdu risku novērtējumu un pārvaldību ([4]) (Plūdu direktīva),

— ņemot vērā Padomes Direktīvu 91/676/EEK (1991. gada 12. decembris) attiecībā uz ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti ([5]) (Nitrātu direktīva),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/105/EK (2008. gada 16. decembris) par vides kvalitātes standartiem ūdens resursu politikas jomā, un ar ko groza un sekojoši atceļ Padomes Direktīvas 82/176/EEK, 83/513/EEK, 84/156/EEK, 84/491/EEK, 86/280/EEK, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/60/EK ([6]) (Vides kvalitātes standartu direktīva),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2020/741 (2020. gada 25. maijs) par ūdens atkalizmantošanas minimālajām prasībām ([7]),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu 2008/56/EK (2008. gada 17. jūnijs), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai jūras vides politikas jomā (Jūras stratēģijas pamatdirektīva) ([8]),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1907/2006 (2006. gada 18. decembris), kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (*REACH*), un ar kuru izveido Eiropas Ķimikāliju aģentūru, groza Direktīvu 1999/45/EK un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 793/93 un Komisijas Regulu (EK) Nr. 1488/94, kā arī Padomes Direktīvu 76/769/EEK un Komisijas Direktīvu 91/155/EEK, Direktīvu 93/67/EEK, Direktīvu 93/105/EK un Direktīvu 2000/21/EK ([9]) (*REACH* regula),

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2010/75/ES (2010. gada 24. novembris) par rūpnieciskajām emisijām (piesārņojuma integrēta novēršana un kontrole) ([10]),

([1]) OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.
([2]) OV L 135, 30.5.1991., 40. lpp.
([3]) OV L 372, 27.12.2006., 19. lpp.
([4]) OV L 288, 6.11.2007., 27. lpp.
([5]) OV L 375, 31.12.1991., 1. lpp.
([6]) OV L 348, 24.12.2008., 84. lpp.
([7]) OV L 177, 5.6.2020., 32. lpp.
([8]) OV L 164, 25.6.2008., 19. lpp.
([9]) OV L 396, 30.12.2006., 1. lpp.
([10]) OV L 334, 17.12.2010., 17. lpp.

— ņemot vērā Komisijas 2019. gada 10. decembra ziņojumu par Ūdens pamatdirektīvas un Plūdu direktīvas atbilstības pārbaudi un tā kopsavilkumu, kas veikts tajā pašā datumā,

— ņemot vērā Komisijas 2019. gada 13. decembra novērtējumu par Padomes Direktīvu 91/271/EEK (1991. gada 21. maijs) par komunālo notekūdeņu attīrīšanu un kopsavilkumu, kas veikts tajā pašā datumā,

— ņemot vērā Komisijas 2018. gada 1. februāra priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par dzeramā ūdens kvalitāti (pārstrādāta redakcija) (COM(2017)0753),

— ņemot vērā priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko izveido Savienības darbības programmu veselības jomā (2021.–2027. gads) un atceļ Regulu (ES) Nr. 282/2014 (programma "ES veselība") (COM(2020)0405),

— ņemot vērā Parlamenta 2019. gada 28. novembra rezolūciju par ārkārtas situāciju klimata un vides jomā ([11]),

— ņemot vērā Eiropas Vides aģentūras (EVA) 2019. gada 4. decembra ziņojumu "Vide Eiropā — stāvoklis un perspektīvas 2020. gadam: zināšanas pārejai uz ilgtspējīgu Eiropu",

— ņemot vērā Komisijas 2019. gada 11. decembra paziņojumu par Eiropas zaļo kursu (COM(2019)0640),

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 10. marta paziņojumu "Jauna Eiropas industriālā stratēģija" un jo īpaši tās 2.2. punktu "Klimatneitralitātes ceļa bruģētāja" (COM(2020)0102),

— ņemot vērā ES Biodaudzveidības stratēģiju 2030. gadam ([12]),

— ņemot vērā stratēģiju "No lauka līdz galdam" ([13]),

— ņemot vērā 7. vides rīcības programmu ([14]),

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 14. janvāra paziņojumu "Ilgtspējīgas Eiropas investīciju plāns. Eiropas zaļā kursa investīciju plāns" (COM(2020)0021),

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 11. marta paziņojumu "Jauns aprites ekonomikas rīcības plāns. Par tīrāku un konkurētspējīgāku Eiropu" (COM(2020)0098),

— ņemot vērā Komisijas 2020. gada 27. maija paziņojumu "Eiropas lielā stunda — jāatjaunojas un jāsagatavo ceļš nākamajai paaudzei" (COM(2020)0456),

— ņemot vērā Komisijas 2019. gada 11. marta paziņojumu "Eiropas Savienības stratēģiskā pieeja attiecībā uz farmaceitiskiem līdzekļiem vidē" (COM(2019)0128),

— ņemot vērā Parīzes nolīgumu,

— ņemot vērā Eiropas Komisijas un Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) 2020. gada maija kopīgo pētījumu "Ūdensapgādes, sanitārijas un pretplūdu aizsardzības finansēšana — ES dalībvalstu problēmas un politikas risinājumi",

---

([11]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2019)0078.

([12]) Komisijas 2020. gada 20. maija paziņojums "ES Biodaudzveidības stratēģija 2030. gadam. Atgriezīsim savā dzīvē dabu" (COM(2020)0380).

([13]) Komisijas 2020. gada 20. maija paziņojums "Stratēģija "No lauka līdz galdam". Taisnīgas, veselības un videi draudzīgas pārtikas sistēmas vārdā" (COM(2020)0381).

([14]) Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmums Nr. 1386/2013/ES (2013. gada 20. novembris) par vispārējo Savienības vides rīcības programmu līdz 2020. gadam "Labklājīga dzīve ar pieejamajiem planētas resursiem" (OV L 354, 28.12.2013., 171. lpp.).

— ņemot vērā ANO ilgtspējīgas attīstības mērķus un jo īpaši 6. ilgtspējīgas attīstības mērķi par tīru ūdeni un sanitāriju ([15]) un 14. mērķi par okeānu, jūras un jūras resursu saglabāšanu un izmantošanu,

— ņemot vērā Starpvaldību zinātnes un politikas platformas bioloģiskās daudzveidības un ekosistēmu pakalpojumu jomā (*IPBES*) globālo novērtējuma ziņojumu par bioloģisko daudzveidību un ekosistēmu pakalpojumiem,

— ņemot vērā Komisijas 2019. gada novembra ziņojumu "KLP ietekmes uz ūdeni novērtējums",

— ņemot vērā ANO 2010. gada 28. jūlija Rezolūciju Nr. 64/292, kurā atzītas cilvēka tiesības uz ūdeni un sanitāriju,

— ņemot vērā Tiesas 2020. gada 28. maija spriedumu lietā C-535/18 *IL* un citi pret *Land Nordrhein-Westfalen*,

— ņemot vērā Tiesas 2015. gada 1. jūlija spriedumu lietā C-461/13 *Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland e. V. v Bundesrepublik Deutschland* (*Weser* lieta),

— ņemot vērā Eiropas pilsoņu iniciatīvu "*Right2Water*" un Parlamenta ziņojumu par turpmākiem pasākumiem saistībā ar Eiropas pilsoņu iniciatīvu "*Right2Water*",

— ņemot vērā Reģionu komitejas 2020. gada 2. jūlija atzinumu par Ūdens pamatdirektīvas, Gruntsūdeņu direktīvas, Vides kvalitātes standartu direktīvas un Plūdu direktīvas atbilstības pārbaudi ([16]),

— ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2018. gada 12. decembra atzinumu "Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes regulai par ūdens atkalizmantošanas minimālajām prasībām (caurviju programma)" ([17]),

— ņemot vērā jautājumus Padomei un Komisijai par ES tiesību aktu īstenošanu ūdens apsaimniekošanas jomā (O-000077/2020 – B9-0077/2020 un O-000078/2020 – B9-0078/2020),

— ņemot vērā Reglamenta 136. panta 5. punktu un 132. panta 2. punktu,

— ņemot vērā Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas rezolūcijas priekšlikumu,

A. tā kā ūdens ir nepieciešams dzīvībai un ūdens apsaimniekošanai ir būtiska nozīme ES ekosistēmu pakalpojumu saglabāšanā, kā arī resursu izmantošanā un tautsaimnieciskajā ražošanā; tā kā ES ir jāizstrādā efektīvi risinājumi pašreizējām ūdens resursu problēmām un efektīvi jāpārvalda esošie ūdens resursi, jo tie tieši ietekmē cilvēku veselību, vidi, tās kvalitāti un ekosistēmas, enerģijas ražošanu, lauksaimniecību un pārtikas nodrošinājumu;

B. tā kā ūdens ir būtisks barošanās tīkla elements; tā kā ir nepieciešams, lai gruntsūdeņiem un virszemes ūdeņiem būtu laba kvalitāte un tie būtu pieejami pietiekamā daudzumā, lai panāktu taisnīgu, veselīgu, videi nekaitīgu un ilgtspējīgu pārtikas sistēmu, kā aprakstīts stratēģijā "No lauka līdz galdam"; tā kā tīrs ūdens pietiekamā daudzumā ir būtisks elements, lai īstenotu un panāktu patiesu aprites ekonomiku ES;

C. tā kā ūdenim ir liela vērtība ES ekonomikā un tā kā ES no ūdens atkarīgās nozares rada 26 % no ES gada bruto pievienotās vērtības, kas nozīmē, ka ir ļoti svarīgi nodrošināt, lai pastāvīgi būtu pieejams kvalitatīvs ūdens pietiekamā daudzumā visu lietojumu veidu apgādei;

D. tā kā ar Ūdens pamatdirektīvu izveidoja sistēmu 110 000 virszemes ūdeņu objektu aizsardzībai ES, lai līdz 2015. gadam panāktu "labu ekoloģisko un ķīmisko stāvokli" nolūkā aizsargāt 13 400 gruntsūdeņu tilpnes ES ar mērķi līdz tam pašam termiņam panākt "labu kvantitatīvo un ķīmisko stāvokli" un aizsargāt dzeramā ūdens resursus saskaņā ar 7. panta 2. punktu; tā kā atbilstības pārbaudē konstatēja būtiskus trūkumus ES tiesību aktu ūdens resursu jomā īstenošanā, kuru mērķus nav iespējams sasniegt līdz galīgajam 2027. gada termiņam, ja vien dalībvalstis nekavējoties

([15]) kas ietverti ANO Ģenerālās asamblejas 2015. gada 25. septembra rezolūcijā Nr 70/1 "Pārveidosim mūsu pasauli — ilgtspējīgas attīstības programma 2030. gadam".
([16]) OV C 324, 1.10.2020., 28. lpp.
([17]) OV C 110, 22.3.2019., 94. lpp.

neuzsāks visus vajadzīgos īstenošanas pasākumus un ja ar ūdeni saistītās nozaru rīcībpolitikas netiks saskaņotas ar Ūdens pamatdirektīvas prasībām; tā kā ūdens apsaimniekošanas plānošanai un pasākumu programmām būtu jāturpinās pēc 2027. gada termiņa beigām, lai nepārtrauktu uzlabot ūdens kvalitāti un kvantitāti;

E. tā kā 74 % gruntsūdeņu objektu ir labā ķīmiskā stāvoklī un 89 % ir labā kvantitatīvā stāvoklī; tā kā laikposmā no 2004. līdz 2015. gadam slāpekļa bruto atlikums ES tika samazināts par 10 % ([18]);

F. tā kā labi ķīmiskās kvalitātes rādītāji ir sasniegti tikai 38 % virszemes ūdeņu un tikai 40 % ir labi ekoloģiskās kvalitātes rādītāji vai potenciāls šādus rādītājus sasniegt, un 16 % virszemes ūdeņu stāvoklis joprojām nav zināms datu trūkuma dēļ; tā kā 81 % virszemes ūdeņu sasniegtu labus ķīmiskos rādītājus, ja tos nepiesārņotu visuresošas, noturīgas bioakumulatīvas un toksiskas vielas (*PBT*), piemēram, dzīvsudrabs; tā kā no četriem EVA analizētajiem Ūdens pamatdirektīvas saldūdens rādītājiem tikai viens ir uzrādījis progresu pēdējos 10–15 gados ([19]);

G. tā kā saskaņā ar principu "ja neatbilst viens, tad neatbilst viss" ūdens stāvokli uzskata par labu tikai tad, ja visi novērtējuma elementi ir uzskatāmi par labiem, kas neatspoguļo ūdens kvalitātes atsevišķu parametru uzlabošanos; tā kā labi rādītāji ir atkarīgi ne tikai no ietekmes mazināšanas pasākumiem, lai novērstu pašreizējo spiedienu, bet arī no atjaunošanas pasākumiem, lai novērstu pagātnes radīto spiedienu, un no savlaikus veiktiem preventīviem pasākumiem pret jauniem apdraudējumiem ([20]);

H. tā kā Ūdens pamatdirektīvas efektivitāte un tās mērķu sasniegšana ir atkarīga no tās īstenošanas un izpildes, ko veic dalībvalstu kompetentās iestādes, no pienācīga finansējuma nodrošināšanas, tostarp izmantojot ES finanšu instrumentus, no citu ES tiesību aktu īstenošanas un ūdens resursu mērķu labākas integrēšanas citās politikas jomās; tā kā ieinteresēto personu iesaiste ir būtiska efektīvai īstenošanai;

I. tā kā Ūdens pamatdirektīvas 7. panta 3. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm jānodrošina vajadzīgā aizsardzība identificētajām ūdenstilpnēm, lai izvairītos no to kvalitātes pasliktināšanās; tā kā atbilstības pārbaudē ir skaidri norādīts, ka gūti mazi panākumi dzeramā ūdens aizsargājamo teritoriju jomā;

J. tā kā ārkārtīgi svarīgi ir prioritāri novērst ķīmisko un citu iemeslu dēļ radīto piesārņojumu virszemes ūdeņos un gruntsūdeņos tā izcelsmes vietā, kas ir visilgtspējīgākais un visrentablākais pasākums, vienlaikus īstenojot principu "piesārņotājs maksā";

K. tā kā Ūdens pamatdirektīvā ir noteikta vajadzība aizsargāt ūdens resursus, ko izmanto dzeramā ūdens ieguvei; tā kā dzeramā ūdens apsaimniekotājiem vajadzētu būt iespējai paļauties uz kvalitatīviem ūdens resursiem, lai iedzīvotājiem nebūtu jāmaksā par dārgu attīrīšanu; tā kā tādēļ jāsamazina piesārņojums tā izcelsmes vietā;

L. tā kā 2019. gada *IPBES* globālajā novērtējuma ziņojumā par bioloģisko daudzveidību un ekosistēmu pakalpojumiem ir norādīts, ka ūdens piesārņojums ir ievērojams drauds bioloģiskajai daudzveidībai pasaulē; tā kā saldūdens bioloģiskā daudzveidība ir viena no apdraudētākajām Eiropā un tā kā ūdens piesārņojums negatīvi ietekmē floru un faunu; tā kā Eiropas mitrāji, kas ir dabiski oglekļa piesaistītāji, kopš 1970. gada ir samazinājušies par 50 % un tā kā saldūdens sugu skaits kopš tā laika ir samazinājies par 83 %;

M. tā kā klimata pārmaiņas ir būtisks drauds ūdens resursiem pasaulē gan liela, gan maza ūdens daudzuma izteiksmē; tā kā veselīgas un noturīgas saldūdens ekosistēmas spēj lielākā mērā mazināt klimata pārmaiņu ietekmi un pielāgoties tām;

([18]) https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Agri-environmental_indicator_-_gross_nitrogen_balance

([19]) Eiropas Vides aģentūras 2019. gada 4. decembra ziņojums "Vide Eiropā — stāvoklis un perspektīvas 2020. gadā: zināšanas pārejai uz ilgtspējīgu Eiropu".

([20]) Komisijas 2019. gada 10. decembra kopsavilkums par Ūdens pamatdirektīvas un Plūdu direktīvas atbilstības pārbaudi.

N. tā kā Ūdens pamatdirektīvā nav iekļauti īpaši noteikumi klimata pārmaiņu ietekmes novēršanai; tā kā Komisija paziņojumā par Eiropas zaļo kursu tomēr atzīst, ka ir jāatjauno gruntsūdeņu un virszemes ūdeņu dabiskās funkcijas; tā kā atbilstības pārbaudē tika konstatēts, ka Ūdens pamatdirektīva "ir pietiekami preskriptīva attiecībā uz risināmajām problēmām un pietiekami elastīga, lai vajadzības gadījumā pastiprinātu tās īstenošanu saistībā ar jaunām problēmām, kas nav minētas direktīvā, piemēram, klimata pārmaiņām, ūdens trūkumu un jaunām piesārņojošām vielām";

O. tā kā pilsētu teritorijas pastāvīgi paplašinās un pieaug spiediens uz notekūdeņu attīrīšanas iekārtām; tā kā galvenais un daļēji neregulēts ūdens piesārņojuma cēlonis ES ir neattīrītu vai nepietiekami attīrītu komunālo un/vai rūpniecisko notekūdeņu novadīšana; tā kā Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīva sākotnēji nebija paredzēta, lai novērstu ķīmisko vielu, farmaceitisko atlieku vai mikroplastmasas nokļūšanu ūdensobjektos; tā kā Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīva efektīvi samazināja ūdensobjektu apzināto piesārņotāju īpatsvaru, visā ES samazinot bioķīmiskā skābekļa, slāpekļa un fosfora patēriņa slodzi attīrītajos notekūdeņos; tā kā tomēr lielāka uzmanība būtu jāpievērš gan pašreizējiem, gan jaunajiem piesārņojuma avotiem; tā kā vēl viens svarīgs izkliedētais ūdens piesārņojuma avots ir lauksaimniecība, kuras dēļ sateces baseinos un upēs nonāk barības vielas, pesticīdi, antibiotikas un citas piesārņojošas vielas; tā kā ar ūdeni saistītie pašreizējās KLP noteikumi ir bijuši nepietiekami, lai sasniegtu Ūdens pamatdirektīvas mērķus; tā kā izkliedētais piesārņojums ir šķērslis principa "piesārņotājs maksā" īstenošanai;

P. tā kā trešdaļa Eiropas valstu cieš no ūdens trūkuma, t. i., tajās ir mazāk nekā 5000 m^3 ūdens uz vienu iedzīvotāju gadā ([21]); tā kā konfliktu gadījumos, kas saistīti ar ūdens resursu piešķiršanu, prioritātei ir jābūt cilvēka tiesību uz ūdeni aizsardzībai; tā kā 13 dalībvalstis ANO Konvencijā par cīņu pret pārtuksnešošanos paziņoja, ka tām draud pārtuksnešošanās ([22]);

Q. tā kā ūdens ieguve rada ievērojamu spiedienu uz ES ūdens resursiem; tā kā aptuveni ceturto daļu ūdens, kas iegūts no ES dabiskās vides, izmanto lauksaimniecībā; tā kā tika panākta vienošanās par jauno regulu par ūdens atkalizmantošanas minimālajām prasībām, ar ko atvieglos attīrītu komunālo notekūdeņu izmantošanu lauksaimnieciskajā apūdeņošanā;

R. tā kā ir situācijas, kad struktūras, kas pārvalda ūdensobjektus, tiek finansētas no darbībām, kuras pasliktina ūdensobjektu ķīmisko un ekoloģisko stāvokli, tādējādi kavējot Ūdens pamatdirektīvas mērķu sasniegšanu; tā kā šādās situācijās interešu konflikti ir grūti novēršami un to dēļ struktūras, kas pārvalda ūdensobjektus, nonāk apburtajā lokā, kļūstot atkarīgas no darbībām, kuras pasliktina ūdensobjektus;

S. tā kā 60 % upju baseinu atrodas starpvalstu reģionos, kas padara efektīvu pārrobežu sadarbību īpaši svarīgu; tā kā 20 Eiropas valstis ir atkarīgas no citām valstīm attiecībā uz vairāk nekā 10 % no saviem ūdens resursiem, no kurām piecas valstis vairāk nekā 75 % no saviem resursiem iegūst no ārvalstīm pa upēm; tā kā Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvas neievērošana pierobežas reģionos izraisa pārrobežu Ūdens pamatdirektīvas ūdensobjektu pasliktināšanos, kas padara neiespējamu Ūdens pamatdirektīvas mērķu sasniegšanu saņēmējā dalībvalstī;

T. tā kā upju savienojamība — no mazām straumēm līdz estuāriem un deltām — ir izšķirīgi svarīga migrējošām zivju sugām, kuru dzīves posmi ir attiecīgo ekosistēmu un pārtikas ķēdes stūrakmens un kuras zvejas kopienās iegūst arvien lielāku sociāli kulturālu vērtību;

U. tā kā vispārējais enerģijas patēriņš ūdens nozarē ES ir ievērojams un tam jābūt efektīvākam, lai sekmētu Parīzes nolīguma mērķus un ES klimata mērķus līdz 2030. gadam un tās mērķi panākt oglekļneitralitāti 2050. gadā;

([21]) https://www.eea.europa.eu/publications/92-9167-025-1/page003.html

([22]) Eiropas Revīzijas palātas 2018. gada jūnija informatīvais dokuments "Pārtuksnešošanās ES".

V. tā kā hidroenerģijai ir potenciāls zināmā mērā dekarbonizēt elektroenerģijas ražošanu un tādējādi tā var palīdzēt sasniegt Parīzes nolīgumā noteiktos ES klimata un enerģētikas mērķus; tā kā hidroenerģija ir jāskata plašākā kontekstā, tostarp ņemot vērā tās ietekmi uz hidromorfoloģiskajiem apstākļiem un dzīvotnēm; tā kā, salīdzinot ar vēja enerģiju un saules enerģiju, hidroenerģija ir mazāk gaistoša un tādējādi palīdz uzturēt pastāvīgu energoapgādi un tīkla stabilitāti; tā kā hidroakumulācija veido vairāk nekā 90 % ([23]) no ES enerģijas akumulācijas jaudas; tā kā Eiropas Savienībai būtu jāatbalsta dalībvalstis, kas iesaistās tādos videi draudzīgos hidroenerģijas projektos, kuri vienlaikus nerada draudus vietējo kopienu veselībai;

W. tā kā struktūras izmaiņas ūdensobjektos ir galvenais spiediens uz to stāvokli ([24]); tā kā hidromorfoloģija ietekmē 40 % virszemes ūdensobjektu, ko veido fizikālas izmaiņas (26 %), aizsprosti, barjeras un slūžas (24 %), hidroloģiskas izmaiņas (7 %) vai citas hidromorfoloģiskas izmaiņas (7 %); tā kā Eiropā pašlaik ir vairāk nekā 21 000 hidroelektrostaciju; tā kā nav veikti visaptveroši ES pasākumi novecojušu aizsprostu un taču likvidācijai, neskatoties uz pierādījumiem, ka ES koordinācija šajā jautājumā nodrošinātu pievienoto vērtību;

X. tā kā ANO Ģenerālā asambleja 2010. gada 28. jūlijā atzina cilvēka tiesības uz ūdeni un sanitāriju par cilvēktiesībām;

Y. tā kā Konvencijā par jebkuras sieviešu diskriminācijas izskaušanu un Konvencijā par bērna tiesībām, citu starptautisko konvenciju un līgumu starpā ir atzītas tiesības uz ūdeni un sanitāriju un uzlikts dalībvalstīm par pienākumu veikt attiecīgus pasākumus šajā saistībā;

Z. tā kā vienam miljonam cilvēku Eiropā nav pieejams ūdens un 8 miljoniem cilvēku nav sanitārijas ([25]), un visā pasaulē 844 miljoniem cilvēku nav drošas piekļuves dzeramajam ūdenim ([26]), bet trešdaļai pasaules iedzīvotāju trūkst pamata sanitārijas; tā kā Eiropas pilsoņu iniciatīvu "*Right2Water*" 2014. gada martā parakstīja vairāk nekā 1,8 miljoni cilvēku; tā kā "*Right2Water*" tika prasīts garantēt ūdeni un sanitāriju visiem iedzīvotājiem ES un pasaulē, uzlabot dzeramā ūdens pieejamību sabiedrībai un nodrošināt lielāku pārredzamību attiecībā uz ūdens kvalitāti, kā arī ES tiesību aktos paredzēt tiesības uz ūdeni; tā kā Komisija, atbildot uz iniciatīvu "*Right2Water*" ir pieņēmusi paziņojumu ([27]); tā kā Eiropas Parlaments 2015. gada 8. septembra rezolūcijā par Eiropas pilsoņu iniciatīvas "*Right2Water*" īstenošanu kritizēja Komisiju par to, ka tā nav izpildījusi šīs iniciatīvas prasības, un aicināja Komisiju atzīt vispārēju piekļuvi ūdenim un cilvēka tiesības uz ūdeni ([28]);

AA. tā kā pētījumi liecina, ka notekūdeņu testēšana var būt agrīna brīdināšanas sistēma, lai prognozētu vai noteiktu Covid-19 uzliesmojumus, tādējādi tai ir būtiska loma cīņā pret pandēmiju;

1. atzinīgi vērtē Ūdens pamatdirektīvas panākumus, ar ko izveidota atbilstoša pārvaldības sistēma integrētai ūdens resursu apsaimniekošanai, kā arī tās panākumus ūdens kvalitātes uzlabošanā vai dažos gadījumos vismaz ūdens kvalitātes pasliktināšanās palēnin--āšanā;

2. noraida jebkādus mēģinājumus ūdeni atzīt par preci (kā tirdzniecība Ņujorkas biržā ar ūdens nākotnes cenām); pauž nožēlu par dabas komercializāciju, kad tiek atļauta spekulācija ar būtiskiem sabiedriskajiem labumiem, liedzot to vispārējās lietošanas tiesības;

([23]) Komisijas 2020. gada marta pētījums par enerģijas uzglabāšanu — ieguldījums elektroapgādes drošībā Eiropā, 20. lpp.

([24]) https://ec.europa.eu/info/news/implementation-report-water-framework-directive-and-floods-directive-questions-and-answers-2019-feb-26_en

([25]) https://www.right2water.eu/documents

([26]) Pasaules Veselības Organizācija un ANO Bērnu fonds "*Progress dzeramā ūdens jomā, sanitārija un higiēna — 2017. gada atjauninājums un IAM pamatlīnijas*", Pasaules Veselības Organizācija un ANO Bērnu fonds, Ženēva, 2017. gads, 3. lpp.

([27]) Komisijas 2014. gada 19. marta paziņojums par Eiropas pilsoņu iniciatīvu "Ūdens un sanitārija ir cilvēka tiesības! Ūdens ir sabiedriskais labums, nevis prece!" (COM(2014)0177).

([28]) OV C 316, 22.9.2017., 99. lpp.

3. atzinīgi vērtē Komisijas vērtējumu, ka Ūdens pamatdirektīva atbilst mērķim, taču atzīmē, ka tās īstenošana ir jāuzlabo un jāpaātrina, iesaistot attiecīgās dalībvalstu kompetentās iestādes un vēl vairāk integrējot ŪPD mērķus nozaru rīcībpolitikās, jo īpaši lauksaimniecībā, transportā un enerģētikā, lai nodrošinātu, ka visi virszemes un pazemes ūdens objekti ir labā stāvoklī vēlākais līdz 2027. gadam;

4. uzsver, ka nav nepieciešamības pārskatīt Ūdens pamatdirektīvu; lai izbeigtu juridisko nenoteiktību, aicina Komisiju paziņot, ka Ūdens pamatdirektīva netiks pārskatīta; aicina Komisiju vajadzības gadījumā turpināt ierosināt pielikumu atjauninājumus;

5. pauž dziļu nožēlu par to, ka puse ES ūdens resursu vēl joprojām nav sasniegusi labu stāvokli un ka Ūdens pamatdirektīvas mērķi vēl nav sasniegti galvenokārt nepietiekamā finansējuma dēļ, jo īpaši sakarā ar lēno īstenošanu, nepietiekamu izpildi, piesardzības principa un principa "piesārņotājs maksā" neīstenošanu un direktīvas atbrīvojumu plašu izmantošanu daudzās dalībvalstīs, un pauž nožēlu arī par to, ka vides mērķu integrācija nozaru rīcībpolitikās ir bijusi nepietiekama;

6. uzsver nepieciešamību atjaunot un uzlabot ūdens kvalitāti; norāda, ka, lai uzlabotu ūdensobjektu stāvokli, ir svarīgi, ka visu līmeņu valdības un iestādes dalībvalstīs ir iesaistītas un sadarbojas, iekļaujot Ūdens pamatdirektīvas mērķus rīcībpolitikas, tiesību aktu un Ūdens pamatdirektīvas pasākumos; atgādina par nepasliktināšanās principu, saskaņā ar kuru dalībvalstīm jāīsteno pasākumi, kas vajadzīgi, lai novērstu ūdensobjektu stāvokļa pasliktināšanos; aicina dalībvalstis steidzami veikt nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu Ūdens pamatdirektīvas īstenošanu, izpildi un ievērošanu, cita starpā izmantojot trešo upju baseinu apsaimniekošanas plānus (*RBMP*), kas dalībvalstīm jāpieņem 2021. gadā; mudina ES, tās dalībvalstis un reģionālās iestādes nodrošināt, ka savlaicīgi tiek pieņemti nākamie *RBMP* plāni, ievērojot prasības par sabiedrisko apspriešanos; aicina Komisiju palielināt finansējuma pieejamību un sniegt nepieciešamo atbalstu dalībvalstīm Ūdens pamatdirektīvas īstenošanā;

7. vērš uzmanību uz ESAO pētījumu, kurā lēsts, ka līdz 2030. gadam ES ūdensapgādes nozarē jāizlieto papildu 253 miljardi EUR, lai saglabātu vai panāktu pilnīgu atbilstību attiecīgajiem tiesību aktiem ūdens apsaimniekošanas jomā ([29]); aicina Komisiju, Padomi, dalībvalstis un attiecīgā gadījumā reģionālās iestādes noteikt un nodrošināt vajadzīgos līdzekļus un finanšu instrumentus infrastruktūrai, kas nekaitē videi vai negatīvi neietekmē sabiedrības veselību, kā arī noteikt infrastruktūras, kas darbojas slikti un neatbilst standartiem, un risināt jautājumu par piesārņotājiem, kas rada bažas, kā arī citām sabiedrības problēmām; uzsver, ka ir finansiāli jāatbalsta ilgtspējīgas novatoriskas metodes un jo īpaši uz dabu balstīti risinājumi, piemēram, oglekļneitrāla vai lagūnas attīrīšanas infrastruktūra, mitrāju un palieņu atjaunošana, izdedzinātu kūdras zemju atjaunošana, vienlaikus pienācīgi ņemot vērā publiskā un privātā sektora partnerības; uzsver, ka ir svarīgi pielāgot pašreizējo finansējumu un finansējuma plūsmas, kas saistītas ar ūdens apsaimniekošanu un citiem saistītajiem zemes izmantošanas veidiem, piemēram, lauksaimniecību, tostarp subsīdiju novirzīšanu no tradicionālajiem inženiertehniskajiem pasākumiem uz dabā balstītiem risinājumiem;

8. aicina dalībvalstis veikt visus vajadzīgos pasākumus, tostarp nodrošināt vajadzīgos līdzekļus un cilvēkresursus, kā arī nepieciešamās īpašās zināšanas, un pilnīgu atbilstību Ūdens pamatdirektīvai panākt pēc iespējas drīzāk un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā 2027. gadā; aicina Komisiju sniegt ieteikumus dalībvalstīm, lai nodrošinātu, ka tiek ievērots 2027. gada termiņš; aicina Komisiju atbalstīt dalībvalstis ūdens resursu direktīvu īstenošanā, sniedzot tehnisku palīdzību un pienācīgu apmācību, apmainoties ar paraugpraksi un īpašajām zināšanām, lai nodrošinātu, ka Ūdens pamatdirektīvas mērķi tiek sasniegti, un veicinot profesionālās apmaiņas programmas starp dalībvalstīm; aicina Komisiju sniegt norādījumus par Tiesas sprieduma lietā C-461/13 par Ūdens pamatdirektīvas īstenošanu sekām; aicina Komisiju sniegt skaidrus norādījumus par atbrīvojumu piemērošanu saskaņā ar 4. panta 4. punkta c) apakšpunktu pēc 2027. gada;

9. aicina dalībvalstis noteikt īstenošanas pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka stāvoklis ūdensobjektos ir labs, un izstrādāt pasākumu programmas, pamatojoties uz labākajiem pieejamajiem pierādījumiem; aicina dalībvalstis un Komisiju darīt publiski pieejamas dalībvalstu pasākumu programmas un attiecīgos novērtējumus, lai uzlabotu labas prakses apmaiņu un stratēģijas, kā arī uzlabotu sabiedrības piekļuvi informācijai;

([29]) http://www.oecd.org/environment/financing-water-supply-sanitation-and-flood-protection-6893cdac-en.htm

10. uzskata, ka principam "ja neatbilst viens, tad neatbilst viss" būtu jāpaliek neskartam; aicina Komisiju izstrādāt papildu ziņošanas metodes (piemēram, attālums līdz mērķim, īstenotie pasākumi un progress attiecībā uz individuāliem kvalitātes parametriem), kas dod iespēju labāk novērtēt progresu virzībā uz labu ūdens stāvokli; uzsver, cik būtiska ir pārredzamība un visaptverošas informācijas sniegšana sabiedrībai par ūdens kvalitāti un kvantitāti ES;

11. pauž nožēlu, ka vairāk nekā pusei ES ūdensobjektu piemēroti atbrīvojumi no noteikumu piemērošanas un pamatojumi šādam atbrīvojumam sniegti ierobežotā apmērā; prasa Komisijai un dalībvalstīm atjaunināt vadlīnijas par atbrīvojumu izmantošanu, lai ierobežotu šādu praksi tā, ka tā tiek piemērota tikai atsevišķiem gadījumiem, vairs nekavējot Ūdens pamatdirektīvas mērķu sasniegšanu vides jomā; aicina Komisiju ātri un sistemātiski uzsākt pienākumu neizpildes procedūras, ja atbrīvojumi nav pamatoti;

12. pauž nožēlu par to, ka izmaksu atgūšanas principa piemērošana, kas paredz, ka visi ūdens lietotāji efektīvi un proporcionāli finansiāli piedalās ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanā, vairākās dalībvalstīs joprojām ir neliela, jo īpaši attiecībā uz mājsaimniecībām, rūpniecību un lauksaimniecību; uzsver, ka ūdens izmantošana dažās ES daļās apdraud ūdensobjektu kvantitatīvo stāvokli, pārsniedzot saglabātās ekoloģiskās plūsmas līmeni; aicina dalībvalstis un to reģionālās iestādes īstenot atbilstīgu ūdens cenu politiku un pilnībā piemērot izmaksu atgūšanas principu gan vides, gan resursu izmaksām saskaņā ar Ūdens pamatdirektīvu, kā arī piemērot principu "piesārņotājs maksā"; atgādina, ka izmaksu atgūšanas principu varētu piemērot attiecībā uz tā sociālo, vides un ekonomisko ietekmi, kā arī skarto reģionu ģeogrāfiskajiem un klimatiskajiem apstākļiem; prasa Komisijai īstenot šo principu; tomēr uzsver, ka jānodrošina tiesības uz ūdeni un sanitāriju, ikvienam garantējot pieejamus un kvalitatīvus ūdens pakalpojumus par pieņemamu cenu;

13. aicina Komisiju veikt stingrus un steidzamus pasākumus pret dalībvalstu pārkāpumiem, lai nodrošinātu, ka visas dalībvalstis pēc iespējas drīzāk un ne vēlāk kā 2027. gadā pilnībā ievēro tiesību aktus ūdens jomā un jo īpaši Ūdens pamatdirektīvu; mudina Komisiju arī veikt stingras un ātras darbības saistībā ar uzsāktajām pārkāpumu procedūrām, kas saistītas ar sistemātiskiem ES ūdens resursu apsaimniekošanas jomas tiesību aktu pārkāpumiem; aicina Komisiju palielināt resursus saistībā ar pienākumu neizpildes procedūrām kopumā un jo īpaši ES tiesību aktiem vides jomā;

14. atzīmē, ka klimata pārmaiņām ir un arī turpmāk var būt ļoti negatīva ietekme uz saldūdens avotiem, jo sausuma dēļ samazināsies upju plūsmas un palielināsies piesārņojošo vielu koncentrācija, jo īpaši "slēgtos" ūdens baseinos, un intensīvu nokrišņu dēļ var celties pilsētu un lauksaimniecības virszemes noteces ūdeņu līmenis; atgādina, ka aizvien biežāki ārkārtēji klimatiskie apstākļi, piemēram, cikloni un vētras, palielina saldūdens un piekrastes ūdeņu sāļumu; uzsver, ka temperatūras celšanās izraisa ūdens radītās spriedzes palielināšanos, ietekmē vidi, vairākas tautsaimniecības nozares, kas ir atkarīgas no augstas ūdens ieguves un izmantošanas, kā arī dzīves kvalitāti; uzsver, ka gaidāmajā ES stratēģijā par pielāgošanos klimata pārmaiņām saskaņā ar Parīzes nolīguma 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kā arī Ūdens pamatdirektīvas īstenošanas procesā būtu pienācīgi jāņem vērā ūdens ekosistēmu izturētspēja, plūdi un ūdens trūkums un šo faktoru ietekme uz pārtikas ražošanu;

15. ierosina Komisijai atbalstīt dalībvalstis, veicinot dalīšanos zināšanās un atvieglojot apmaiņu ar paraugpraksi, kas iegūta dažādos pielāgošanās klimata pārmaiņām pasākumos ES reģionālā un vietējā līmenī;

16. uzsver, ka upes un mitrāji ir visvairāk apdraudētie apgabali, neraugoties uz to, ka tiek uzskatīti par lielākajiem ekosistēmas pakalpojumu sniedzējiem; atgādina, ka mitrājiem, tāpat kā jūras un piekrastes ekosistēmām, ir būtiska nozīme ūdens un klimata regulēšanā un ka tie nodrošina pakalpojumus, izmantojot savas dabiskās ekosistēmas un resursus, un veicina saimnieciskās un kultūras darbības, kas ir atkarīgas no laba ūdens resursu ekoloģiskā stāvokļa; uzsver, ka mitrāji ir pasaules līmeņa oglekļa piesaistītāji un klimata stabilizatori, tiem ir liela nozīme plūdu un sausuma mazināšanā, tie nodrošina tīru ūdeni, aizsargā krasta līnijas, papildina pazemes ūdens nesējslāņus, nodrošina lielu ģeogrāfisko daudzveidību, tiem ir būtiska nozīme ainavu veidošanā, kā arī atpūtas un kultūras pakalpojumu nodrošināšanā sabiedrībai; tāpēc aicina Komisiju un dalībvalstis veikt pasākumus, lai samazinātu ūdens nesējslāņu izmantošanu, plānot pilsētu attīstību ārpus palienēm un ņemt vērā bioloģisko daudzveidību, kas saistīta ar upēm un mitrājiem;

17. uzsver, ka efektīva ūdens izmantošana ir svarīgs ieguldījums ES klimata mērķu sasniegšanā, jo tā var ietaupīt enerģiju ūdens sūknēšanai, samazināt ķīmiskās vielas, kas tiek izmantotas ūdens attīrīšanai, un samazināt ūdens radīto spriedzi; norāda, ka dažās dalībvalstīs ir augsts noplūdes no caurulēm īpatsvars, kas nav pieņemams klimata pārmaiņu un centienu nodrošināt resursefektīvu izmantošanu ziņā; atzinīgi vērtē to, ka saskaņā ar jauno Dzeramā ūdens direktīvu Komisija

izvērtēs noplūdes rādītājus un noteiks robežvērtības, kas izraisīs rīcību attiecīgajās dalībvalstīs; atzinīgi vērtē arī jauno pienākumu lielajiem ūdens piegādātājiem nodrošināt noplūdes rādītāju pārredzamību;

18. norāda, ka visā ES dzeramā ūdens ražošanai izmantotie ūdensobjekti saskaras ar jaunu un iepriekšēju spiedienu, kura dēļ ūdens pakalpojumu nodrošinātājiem jāpieliek arvien lielāki attīrīšanas centieni; aicina dalībvalstis pilnībā īstenot Ūdens pamatdirektīvas 7. panta 3. punktu un veikt nepieciešamos pasākumus, lai apturētu dzeramā ūdens ieguvei paredzēto ūdensobjektu stāvokļa pasliktināšanos;

19. atzinīgi vērtē pierādījumus, ka direktīvas ir samazinājušas ķīmisko piesārņojumu ES ūdeņos; tomēr uzskata, ka ķīmisko produktu jomā ir steidzami nepieciešami uzlabojumi; atzīmē, ka Komisija ir konstatējusi negaidītas atšķirības starp dalībvalstīm, galvenokārt attiecībā uz to, kā tiek atjaunināts prioritāro vielu saraksts un kā tiek ņemta vērā maisījumu kopējā ietekme; turklāt norāda, ka Prioritāro vielu direktīvā līdz šim maz ir iekļautas vielas, kas attiecas uz dzeramā ūdens nodrošināšanu; norāda, ka būtiskas atšķirības klasifikācijas, novērtēšanas un ziņošanas metožu pieejās apgrūtina ES līmeņa salīdzinājumus un analīzi;

20. aicina Komisiju veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai panāktu labu ķīmisko stāvokli un izlēmīgi rīkotos visā ES, ja dalībvalstis neievēro vides kvalitātes standartus attiecībā uz prioritārajām vielām, uz kurām attiecas ES tiesību akti; uzsver, ka prioritāro vielu sarakstā jāiekļauj vielas, kas ir svarīgas dzeramā ūdens ražošanai, piemēram, polifluoralkilvielas (*PFAS*) un attiecīgie farmācijas produkti; uzskata, ka piesārņotājus, kas rada jaunas bažas, un jauktu toksiskumu var un vajag risināt saistībā ar Ūdens pamatdirektīvu un tās īpašajām atvasinātajām direktīvām; aicina Komisiju atjaunināt un pievienot Prioritāro vielu direktīvas un Gruntsūdeņu direktīvas pielikumos iekļauto attiecīgo vielu sarakstu, lai padarītu iespējamu Ūdens pamatdirektīvas mērķu sasniegšanu un labāk aizsargātu dzeramā ūdens resursus; aicina Komisiju ūdens resursu tiesību aktu īstenošanu saskaņot ar ķīmisko vielu ilgtspējības stratēģiju un bioloģiskās daudzveidības stratēģiju, lai saldūdens objekti un to ekosistēmas būtu pienācīgi aizsargātas, noteikt laika grafiku, lai pakāpeniski atceltu visus nebūtiskos *PFAS* lietojumus, un stimulēt drošu un nepastāvīgu alternatīvu izstrādi visiem *PFAS* lietojumu veidiem; mudina Komisiju finansēt *PBT* apkarošanas izpēti un stratēģiju izstrādi ar mērķi uzlabot ūdensobjektu kvalitāti un samazināt riskus dzīvnieku un cilvēku veselībai un videi; iesaka izstrādāt jaunas pamatnostādnes par ķīmisko vielu maisījumu, kā arī kokteiļietekmes uzraudzības un ziņošanas metožu uzlabošanu; aicina plašāk izmantot novērošanas sarakstu, lai uzraudzītu iespējamos ūdens piesārņotājus un noteiktu to radīto risku ūdens videi; aicina Komisiju paātrināt darbu pie ķīmisko maisījumu novērtēšanas un pārvaldības metožu izstrādes un papildināt savu darbu, ieviešot maisījumu novērtēšanas koeficientu;

21. norāda, ka tiek lēsts, ka mikroplastmasa saldūdenī ir bijusi noturīga gadsimtiem un ka pašreizējās ūdens attīrīšanas iekārtas šīs daļiņas pilnībā nefiltrē; tādēļ atzinīgi vērtē lēmumu pārskatītajā Dzeramā ūdens direktīvā izstrādāt mikroplastmasas uzraudzības metodiku un ieviest uzraudzības sarakstu; mudina Komisiju un dalībvalstis pastiprināt piesārņojuma avota kontroles pasākumus, lai panāktu netoksisku vidi un aprites ekonomiku; uzsver, ka emisiju samazināšana to izcelsmes vietā mazinātu ietekmi uz ekosistēmām un samazinātu ūdens attīrīšanas izmaksas; prasa apņēmīgāk rīkoties ES, dalībvalstu un reģionālā līmenī, lai pievērstos piesārņojošām vielām, kas rada jaunas bažas, tādām kā *PFAS*, mikroplastmasa, endokrīnie disruptori un zāles, īstenojot holistisku pieeju, kura tiek sākta ar kontroles pie avota pasākumiem un kā galējo līdzekli papildinošiem cikla beigu posma risinājumiem; aicina Komisiju un dalībvalstis pilnībā piemērot aprites cikla pieeju piesārņotājiem, vienlaikus īstenojot principu "piesārņotājs maksā", arī izmantojot inovatīvus instrumentus, piemēram, paplašinātas ražotāju atbildības (*EPR*) shēmas, lai finansētu attīrīšanas risinājumus;

22. uzsver, cik svarīgi ir pastiprināt darbības, lai risinātu saldūdens un sālsūdens eitrofikāciju, ko izraisa slāpeklis un fosfors no visiem avotiem, tostarp no lauksaimniecības un neattīrītiem vai neatbilstīgi attīrītiem notekūdeņiem; atgādina, ka eitrofikācija vājina ūdensobjektu vides stāvokli un padara tos jutīgākus pret invazīvām svešzemju sugām; mudina visus lauksaimniekus izmantot Lauku saimniecības ilgtspējas rīku attiecībā uz barības vielām, kas veicina labāku apsaimniekošanu un samazina barības vielu noplūdi gruntsūdeņos un virszemes ūdeņos; aicina dalībvalstis pienācīgi noteikt teritorijas, kuras ir jutīgas pret nitrātu piesārņojumu, un pilnībā īstenot un izpildīt pasākumus, kas veikti saskaņā ar Nitrātu direktīvu;

23. uzsver, ka dalībvalstīm būtu pilnībā jāpievēršas pašreizējai bioloģiskās daudzveidības krīzei saistībā ar ūdens rīcībpolitikas īstenošanu, samazinot spiediena radītājus ūdens ekosistēmām un atjaunojot degradētās ekosistēmas; uzsver jaunās Biodaudzveidības stratēģijas 2030. gadam svarīgo nozīmi; atgādina, ka, īstenojot Ūdens pamatdirektīvu, būtu jānodrošina pilnīga atbilstība jaunajai Biodaudzveidības stratēģijai, dabas direktīvām un citiem vides tiesību aktiem;

24. atzinīgi vērtē Komisijas apņemšanos saistībā ar tās Biodaudzveidības stratēģiju 2030. gadam atjaunot 25 000 km brīvi plūstošas upes ES, likvidējot šķēršļus un atjaunojot palienes, un izstrādāt ES mēroga metodiku un noteikumus, lai noteiktu un novērtētu ekosistēmu stāvokli un nodrošinātu, ka tās ir labā stāvoklī; norāda, ka pašlaik ES ir 21 000 hidroelektrostaciju un ka hidroenerģija un mazās hidroelektrostacijas nodrošina lielāko atjaunojamās enerģijas daļu ES; ņem vērā tendences zemas ietekmes hidroenerģijas jomā; tomēr norāda, ka aizsprostu būvniecība var negatīvi ietekmēt dzīvotnes un rada būtisku spiedienu uz virszemes ūdeņiem; atgādina, ka Ūdens pamatdirektīva paredz stingrus kritērijus hidromorfoloģisko apstākļu aizsardzībai; prasa Komisijai un dalībvalstīm nodrošināt, ka tiek veikts stingrs izrietošo izmaiņu ietekmes uz ūdens kvalitāti un kvantitāti un ekosistēmām novērtējums un ka Ūdens pamatdirektīvas mērķi tiek ievēroti visos pašreizējos un iespējamos jaunos hidroenerģijas projektos; tādēļ steidzami aicina Komisiju, izvērtējot hidroenerģijas staciju ietekmi uz vidi, apspriesties ar visiem attiecīgajiem ģenerāldirektorātiem, tostarp Enerģētikas ģenerāldirektorātu, un ņemt vērā to ieteikumus;

25. aicina dalībvalstis un Komisiju veikt visus vajadzīgos pasākumus šā spiediena uz virszemes ūdens objektiem samazināšanai, lai atjaunotu upju dabiskās funkcijas un aizsargātu ekosistēmas; prasa dalībvalstīm atturēties no hidroelektrostaciju būvniecības un izvairīties no citiem būvniecības projektiem, kas radītu ievērojamu hidromorfoloģisku spiedienu uz ūdeni aizsargājamās teritorijās; uzskata, ka ES subsīdijas un valsts finansējums teritorijās, kas nav aizsargājamās teritorijas, jāpiešķir tikai jaunām hidroelektrostacijām, kuru sniegtie kopējie ieguvumi noteikti pārsniedz kopējo negatīvo ietekmi;

26. Atzinīgi vērtē to, ka saskaņā ar 10. divgadu ziņojumu par to, kā dalībvalstis īsteno Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvu ([30]), pēdējo desmit gadu laikā ES ir uzlabojusies komunālo notekūdeņu savākšana un attīrīšana un ka Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīva ir veicinājusi piesārņojuma slodzes samazināšanu, tādējādi veicinot ūdens kvalitātes uzlabošanos; tomēr pauž nožēlu, ka joprojām nav panākta pilnīga atbilstība Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvai, jo dažas dalībvalstis joprojām ir ļoti tālu no saviem mērķiem; atbalsta Komisijas viedokli, ka ir jādara vairāk, lai pievērstos atlikušajam piesārņojumam, piesārņotājiem, kas vieš jaunas bažas, enerģijas izmantošanai un dūņu apsaimniekošanai, kā arī pārvaldības jautājumiem; turklāt pauž nožēlu par to, ka Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvas novērtējumā nav analizēta efektivitāte attiecībā uz rūpniecisko notekūdeņu novadīšanu kanalizācijas sistēmās un komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtās (*UWWTP*);

27. aicina Komisiju ņemt vērā iepriekš minēto, pārskatot Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvu; mudina Komisiju atbalstīt dalībvalstis direktīvas īstenošanā, nodrošinot ilgtspējīgu finansējumu ūdenim un stimulējot inovatīvu notekūdeņu tehnoloģiju izstrādi un ieviešanu; aicina Komisiju rūpīgi izpētīt, kā Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvas prasības attiecībā uz pilsētas notekūdeņu attīrīšanas iekārtu izstrādi, būvniecību un izvēršanu visos tehniskās izstrādes posmos mijiedarbojas ar Ūdens pamatdirektīvā noteiktu nepasliktināšanas pienākumu, lai nodrošinātu abu tiesību aktu saskaņotību un komunālo notekūdeņu attīrīšanu, vienlaikus saglabājot visus stimulus veikt pienācīgus tehniskos attīrīšanas pasākumus; mudina Komisiju vajadzības gadījumā veikt leģislatīvus pasākumus; uzsver, ka pasākumi, kuru galvenais mērķis ir novērst problēmu to rašanās vietā, ir būtiski, lai novērstu piesārņotājus, kas rada jaunas problēmas; uzsver, ka turpmākajā Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvas pārskatīšanā jāņem vērā arī šīs jaunās problēmas, ko rada šādi piesārņotāji;

28. norāda, ka Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvā un Ūdens pamatdirektīvā nav pienācīgi risinātas problēmas, kas izriet no klimata pārmaiņām, piemēram, nokrišņu ūdens pārplūšana, pilsētu noplūdes un plūdi aglomerācijās, kā arī nav risināta nepietiekami attīrīto notekūdeņu ietekme uz ūdensobjekta saņēmēju; uzskata, ka ES, tās dalībvalstīm un

([30]) Komisijas desmitais ziņojums (2020. gada 10. septembris) par īstenošanas stāvokli un īstenošanas programmām (COM(2020)0492) .

reģionālajām iestādēm būtu labāk jārisina nokrišņu ūdens pieaugošo pārplūžu un pilsētu noteču ietekmes uzraudzībai un kontrolei, jo minētais ievērojami piesārņo virszemes un pazemes ūdensobjektus;

29. uzstāj, ka, novērtējot hidroelektrostacijas iekārtu ietekmi uz vidi, ir vajadzīga holistiska pieeja, iekļaujot sabiedrības ieguvumus, ko sniedz tādas elektroenerģijas nodrošināšana, kas nerada emisijas, un hidroenerģijas un iesūknētās hidroakumulācijas ieguldījumu energoapgādes nodrošināšanā, kā arī nelabvēlīgo ietekmi uz virszemes ūdeņiem un dzīvotnēm; šajā saistībā uzsver, ka hidroelektrostaciju saražotā elektroenerģija var sniegt ieguldījumu ES klimata un enerģētikas mērķu sasniegšanā un Parīzes nolīgumā paredzēto ES saistību izpildē, tomēr uzskata, ka tas nebūtu jāpanāk uz virszemes ūdeņu un dzīvotņu aizsardzības rēķina; atzīst, ka ir veidi un tehnoloģijas, kā samazināt ietekmi uz vidi un ūdens dzīvo dabu; norāda, ka ir lielas iespējas palielināt pašreizējo upju elektrostaciju efektivitāti;

30. atzīmē, ka pārejai no kravu autopārvadājumiem uz iekšzemes ūdensceļiem būtu pilnībā jāatbilst Ūdens pamatdirektīvas nepasliktināšanas principam, kā arī citiem vides tiesību aktiem, tostarp Putnu un Biotopu direktīvām, un tai būtu jāiet roku rokā ar atbalstu ilgtspējīgai, alternatīvajai degvielai un tehnoloģijām, kā arī iekšzemes navigācijai, piemēram, elektroapgādei no krasta uz kuģi, lai samazinātu siltumnīcefekta gāzu emisijas un citus piesārņotājus un izvairītos no ūdensobjektu ekoloģiskā un ķīmiskā stāvokļa pasliktināšanās, kā arī nepieļautu gaisa kvalitātes pasliktināšanos un izvairītos no stresa radīšanas ūdens ekosistēmās, aizsargātu bioloģisko daudzveidību un tiektos panākt nulles piesārņojuma vidi;

31. norāda uz augsto enerģijas patēriņu ūdens nozarē; aicina Komisiju apsvērt energoefektīvus pasākumus un iespēju izmantot attīrītos notekūdeņus kā atjaunojamo energoresursu enerģiju uz vietas; aicina Komisiju veicināt energoefektīvus uzlabojumus notekūdeņu attīrīšanas iekārtās, lai atzītu un izmantotu nozares enerģijas ietaupījumu potenciālu; norāda, ka saskaņā ar Komisijas novērtējumu par Pilsētu notekūdeņu attīrīšanas direktīvu iespējamais enerģijas ietaupījums ir no 5 500 GWh līdz 13 000 GWh gadā;

32. atzīst, ka kopējā ūdens ieguve Eiropā pēdējo 15 gadu laikā ir samazinājusies par vairāk nekā 20 %; tomēr norāda, ka var uzskatīt, ka astoņās valstīs ir spiediens uz ūdeni ([31]), kas pārstāv 46 % no Eiropas iedzīvotāju skaita, ka pastāvīgi palielinās to valstu skaits, kurās ir spiediens uz ūdeni, un ka aptuveni ceturtā daļa ūdens, kas novirzīts no dabiskās vides ES, tiek izmantots lauksaimniecības vajadzībām ([32]); norāda uz ūdens atkārtotas izmantošanas potenciālu, veidojot ūdens resursu aprites ekonomiku un samazinot tiešu ieguvi no ūdensobjektiem un pazemes ūdeņiem; atzinīgi vērtē vienošanos par jauno Eiropas Parlamenta un Padomes regulu par minimālajām prasībām ūdens atkalizmantošanai, ar ko atvieglos attīrītu komunālo notekūdeņu izmantošanu lauksaimnieciskajā apūdeņošanā; atbalsta pastāvīgu apūdeņošanas infrastruktūras modernizāciju, izmantojot inovācijas un jaunas tehnoloģijas;

33. uzsver, cik svarīgi ir rast sinerģijas starp plūdu riska novērtējumiem un katastrofu novēršanas un sagatavotības plānošanu saskaņā ar Savienības civilās aizsardzības mehānismu; aicina Komisiju, dalībvalstis un attiecīgā gadījumā reģionālās iestādes izstrādāt sausuma pārvaldības stratēģijas, jo īpaši, lai nodrošinātu dzeramā ūdens nodrošināšanu un pārtikas ražošanu kā daļu no *RBMP* un plūdu riska pārvaldības plāniem, kā arī lai integrētu digitalizētas monitoringa, kontroles un agrīnās brīdināšanas sistēmas attiecībā uz veģetācijas stāvokli un tās reakciju uz sausumu nolūkā atbalstīt efektīvus un uz datiem balstītus lēmumus par aizsardzības, reaģēšanas un saziņas pasākumiem; aicina Komisiju un dalībvalstis šo plānu centrā iekļaut palieņu un mitrāju atjaunošanu, kā arī pazemes ūdensobjektu aizsardzību, jo ūdensobjekti un ekosistēmas labā stāvoklī ir būtiskas, lai samazinātu sausuma un plūdu negatīvo ietekmi;

34. norāda, ka viena joma, kurā ieinteresētās personas uzskatīja, ka Ūdens pamatdirektīva ir neefektīva, ir sausuma seku pārvaldība ([33]); aicina dalībvalstis veltīt vairāk pūļu, lai risinātu klimata pārmaiņu un jaunās (pārmērīgas) ieguves problēmas, kas varētu rasties upju baseinos, tostarp tajos, kas vēsturiski nav saskārušies ar ieguves problēmām ([34]); norāda, ka holistiska pieeja ūdens apsaimniekošanai un pielāgošanās klimata pārmaiņām varētu padarīt reaģēšanu efektīvāku un mazināt ārkārtas notikumu ietekmi; aicina pilnībā integrēt klimata pārmaiņu apsvērumus direktīvas īstenošanā, kā arī uzsver uz dabu balstītu

([31]) https://www.eea.europa.eu/archived/archived-content-water-topic/water-resources/water-abstraction
([32]) https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Archive:Agri-environmental_indicator_-_water_abstraction
([33]) Ūdens pamatdirektīvas un Plūdu direktīvas atbilstības pārbaude, 66. lpp.
([34]) Ūdens pamatdirektīvas un Plūdu direktīvas atbilstības pārbaude, 199. lpp.

risinājumu iespējas šajā sakarā; atkārtoti uzsver, ka jānodrošina pietiekami publiskie izdevumi Ūdens pamatdirektīvas mērķu sasniegšanai un vajadzīgajiem pielāgojumiem;

35. ierosina risināt jautājumu par sausumu un ūdens trūkumu, nosakot prioritāti dzeramā ūdens ieguvei salīdzinājumā ar citiem izmantošanas veidiem, lai nodrošinātu, ka tiek ievērotas cilvēka tiesības uz ūdeni, un īstenojot risinājumus, lai savāktu lietus ūdeni un plūdu viļņus vēlākai izmantošanai, cita starpā iekļaujot lietus ūdeņu savākšanas projektus ēku un infrastruktūras projektēšanā, pazemes uzglabāšanas baseinos, duālās ūdens sadales sistēmās mājokļos un projektus neizmantotu karjeru atkārtotai izmantošanai, ja to uzskata par piemērotu; mudina veikt pētījumus un ieguldījumus pasākumos, kas palīdz cīnīties pret sausumu un ūdens trūkumu;

36. uzsver, ka kopējā lauksaimniecības politika (KLP), Dzeramā ūdens direktīva ([35]), Nitrātu direktīva, Augu aizsardzības līdzekļu regula ([36]) un *REACH* ir jāsaskaņo ar Ūdens pamatdirektīvu attiecībā uz nepieciešamību pastiprināt ūdens aizsardzības pasākumus un efektīvi izmantot ūdeni lauksaimniecībā; uzsver, ka ievērojami jāpalielina finansējums vides un klimata pārmaiņu pasākumiem abos KLP pīlāros, kā arī papildu finansējums mērķtiecīgiem ekoloģiskiem pasākumiem saistībā ar KLP pārskatīšanu, lai nodrošinātu ilgtspējīgu ūdens resursu apsaimniekošanu un uzlabotu augsnes kvalitāti; mudina dalībvalstis savos KLP stratēģiskajos plānos iekļaut un īstenot mēslošanas līdzekļu lietošanas samazināšanu un pesticīdu riskus, kā arī ieviest ar ūdeni saistītos elementus savās nosacījumu sistēmās; aicina Komisiju padarīt saldūdens piesārņojumu un pārmērīgu ieguvi par vienu no prioritārajiem tematiem ar KLP saistītajos ieteikumos dalībvalstīm; visbeidzot, aicina Komisiju nodrošināt, ka Ūdens pamatdirektīva tiek īstenota arī, izmantojot kohēzijas politiku (Kopīgo noteikumu regula (KNR) ([37]), Eiropas Reģionālās attīstības fonds / Kohēzijas fonds ([38])), un saskaņā ar KNR 2. politikas mērķi;

37. atzinīgi vērtē mērķus līdz 2030. gadam samazināt pesticīdu lietošanu un riskus par 50 % un samazināt barības vielu zudumus no mēslošanas līdzekļiem, kā noteikts lauksaimniecības un bioloģiskās daudzveidības stratēģijās, lēmumu pārskatīt Direktīvu par pesticīdu ilgtspējīgu lietošanu un uzlabotas barības vielu pārvaldības iekļaušanu jauno KLP stratēģisko plānu un abu stratēģiju mērķos; aicina tiesību aktos iekļaut iepriekš minētos mērķus un uzdevumus, kā arī gaidāmo nulles piesārņojuma rīcības plānu; uzsver, ka steidzami jāsamazina pesticīdu ietekme uz dzeramā ūdens resursiem, pilnībā risinot to aizsardzību aktīvo vielu (atkārtotas) atļauju izsniegšanā un pesticīdu lietošanas (atkārtotā) apstiprināšanā;

38. aicina Komisiju uzlabot standartu homogenizāciju un sašaurināt dalībvalstīs noteikto robežvērtību plašo spektru Gruntsūdeņu direktīvā;

39. aicina Komisiju un dalībvalstis uzlabot sinerģijas starp ūdens un bioloģiskās daudzveidības rīcībpolitiku, ieviešot atbilstīgus pasākumus, lai upju baseinu apsaimniekošanas kontekstā labāk aizsargātu mazās ūdenstilpes un gruntsūdeņu ekosistēmas — arī ziņošanas prasībās, pamatnostādnēs un projektos;

40. mudina Komisiju un dalībvalstis Plūdu riska pārvaldības direktīvu labāk integrēt rīcībpolitikās, ar kurām par prioritāti nosaka dabā balstītus risinājumus, un mudina attiecīgi pielāgot finansējuma plūsmas; uzsver, cik svarīgi ir integrēti un visaptveroši pārvaldīt sateces baseinus;

41. tā kā 97,3 % no ūdens resursiem uz zemes nodrošina okeāni un tā kā pazemes, kontinentālos, pārejas, piekrastes un jūras ūdeņus saista ūdens aprites cikls un saikne starp zemi un jūru, prasa Komisijai un dalībvalstīm ieviest integrētu pieeju starp Ūdens pamatdirektīvu un Jūras stratēģijas pamatdirektīvu;

([35]) Padomes Direktīva 98/83/EK (1998. gada 3. novembris) par dzeramā ūdens kvalitāti (OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp.).

([36]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1107/2009 (2009. gada 21. oktobris) par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū, ar ko atceļ Padomes Direktīvas 79/117/EEK un 91/414/EEK (OV L 309, 24.11.2009., 1. lpp.).

([37]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1303/2013 (2013. gada 17. decembris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006 (OV L 347, 20.12.2013., 320. lpp.).

([38]) Komisijas Priekšlikums (2018. gada 29. maijs) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai par Eiropas Reģionālās attīstības fondu un Kohēzijas fondu (COM(2018)0372).

42. aicina pastiprināt rīcību un piešķirt pietiekamu finansējumu, lai uzlabotu zivju migrāciju visā ES; aicina attiecīgajā gadījumā iekļaut upju savienojamību tehniskās izvērtēšanas kritērijos, kas izstrādāti ES zaļās taksonomijas kontekstā ilgtspējīgām darbībām, un uzskatīt ar enerģētiku un transportu saistītos projektus par ilgtspējīgiem tikai tad, ja tie ietver dabiskiem līdzīgus zivju ceļus;

43. norāda, ka "ūdens un jūras resursu ilgtspējīga izmantošana un aizsardzība" ir viens no sešiem vides mērķiem, kas izvirzīti ES taksonomijā ilgtspējīgam finansējumam; tādēļ mudina to izmantot valsts un privāto ieguldījumu novirzīšanai, lai nodrošinātu ūdensobjektu aizsardzību;

44. aicina Komisiju un dalībvalstis nākamajā ūdens plānošanas ciklā veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai veicinātu ūdens ekosistēmu saglabāšanu un atjaunošanu, sekmētu uz dabu balstītus risinājumus, iesaistītu finanšu nozari, veicinot ilgtspējīgus ieguldījumus un veicinot spēju veidošanu un izglītošanu par zaļo izaugsmi;

45. aicina Komisiju palīdzēt dalībvalstīm un atbalstīt tās Ūdens pamatdirektīvas ūdensobjektu pārrobežu koordinācijā; prasa dalībvalstīm noteikt par prioritāti Ūdens pamatdirektīvas pasākumus un Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīvas īstenošanu pārrobežu reģionos un uzlabot sadarbību starptautisko ūdens baseinu jomā;

46. mudina Komisiju racionalizēt un uzlabot ūdens kvalitātes un vides piesārņotāju monitoringa sistēmas, *inter alia* vācot datus par bīstamo vielu, tostarp radioaktīvo un pesticīdu atlieku un metabolītu, biocīdu, farmaceitisko atlieku, ķīmisko vielu, kas rada bažas — piemēram, *PFAS* — un mikroplastmasas, galvenajiem emisiju avotiem, kā arī par citiem piesārņotājiem, kas rodas ES ūdensobjektos, un izmantot jaunākās, efektīvākās pieejamās metodes; mudina Komisiju pieņemt pamatnostādnes par uzraudzības tīklu un datu ziņošanas saskaņotiem standartiem; aicina Komisiju savā nulles piesārņojuma rīcības plānā veicināt neinvazīvu uzraudzības metožu un bioindikatoru izmantošanu, lai samazinātu piesārņojošo vielu iedarbību uz cilvēkiem un savvaļas dzīvniekiem gaisā, augsnē un ūdenī; mudina dalībvalstis, ziņojot datus Komisijai, pilnībā izmantot savus uzraudzības tīklus;

47. aicina Komisiju, dalībvalstis un ūdens pakalpojumu sniedzējus ieviest digitalizāciju un uzlabot pārvaldības un uzskaites datu izmantošanu lēmumu pieņemšanai, pamatojoties uz pierādījumiem gan regulatīvā, gan patēriņa līmenī; aicina izstrādāt digitālas ūdens tehnoloģijas, kas ļautu veikt attālinātu uzraudzību un ziņot par ūdens kvalitāti, noplūdēm, izmantošanu un resursiem;

48. norāda uz digitalizācijas un mākslīgā intelekta potenciālu, uzlabojot ūdensobjektu pārvaldību un uzraudzību, radot labākus datus un analizējot pierādījumus, lai atbalstītu lēmumu pieņēmējus, ņemot vērā, ka tie varētu ievērojami palīdzēt ātri noteikt nelielas izmaiņas ūdens kvalitātē, kas varētu apdraudēt ūdensobjektus, novērtēt paraugpraksi un noteikt visrentablākos pasākumus;

49. aicina dalībvalstis izstrādāt tiesisko regulējumu, lai novērstu situācijas, kurās ūdensobjektu pārvaldības struktūras tiek finansētas no darbībām, kas pasliktina to ķīmisko un ekoloģisko stāvokli; aicināt dalībvalstis skaidri nodalīt struktūras, kas atbild par pārvaldību, un tās struktūras, kas ir atbildīgas par ūdensobjektu stāvokļa novērtēšanu;

50. uzsver nepieciešamību homogenizēt datus par ūdeni un izveidot obligātus ziņošanas standartus dalībvalstīm ar mērķi uzlabot datu pārredzamību; aicina Komisiju turpināt uzlabot *WISE* sistēmu (Ūdens informācijas sistēma Eiropai), lai tā būtu viegli lietojams informācijas rīks visiem ES iedzīvotājiem, kas sniedz informāciju par ūdens resursu daudzumu, kvalitāti un pieejamību, kā arī par ūdensobjektu pārvaldības salīdzinošo novērtēšanu;

51. norāda, ka saskaņā ar atbilstības ziņojumu ir iespējams uzlabot gan informācijas pieejamību par ūdens politiku un kvalitāti, gan tās detalizētību; aicina dalībvalstis un Komisiju novērst šo problēmu un sniegt ES iedzīvotājiem skaidru, visaptverošu un viegli pieejamu informāciju; turklāt aicina nodrošināt lielāku pārredzamību un tādējādi ievērojami uzlabot sabiedrisko apspriešanu, sabiedrības informētību un izglītošanu par ūdeni, kā arī saikni starp ūdeni, ekosistēmām, sanitāriju, veselību, pārtikas nekaitīgumu, pārtikas nodrošinājumu un katastrofu novēršanu, veicināt starpnozaru dialogu starp uzņēmējiem, ūdens piegādātājiem, sabiedrību, iestādēm un pilsoniskās sabiedrības organizācijām, kā arī nodrošināt tiesu iestāžu pieejamību saskaņā ar direktīvu par ietekmes uz vidi novērtējumu (IVN) un Ūdens pamatdirektīvu atbilstīgi Tiesas judikatūrai;

52. atzinīgi vērtē to, ka Dzeramā ūdens direktīvas pārstrādātajā redakcijā ES daļēji reaģēja uz "*Right2Water*", iekļaujot jaunu pantu par piekļuvi ūdenim un lielāku pārredzamību attiecībā uz tā kvalitāti nolūkā uzlabot veselību un vidi; aicina dalībvalstis pilnībā īstenot un izpildīt Ūdens pamatdirektīvu, lai nodrošinātu ūdens pieejamību visiem un pilnībā reaģētu uz "*Right2Water*";

53. aicina dalībvalstis un ūdens pakalpojumu sniedzējus sistemātiski izmantot Covid-19 testēšanu notekūdeņos kā agrīnās brīdināšanas sistēmu, lai atbalstītu cīņu pret pandēmiju;

54. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.